

ikke modsætte mig Vædringsforslagene under Nr. 23, 24 og 25. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 26 angaar, vilde jeg naturligvis helst have, at man skulde blive staaende ved Lovforslaget, men jeg indrømmer, at der ligger ikke stor Vægt paa, om Vædringen vedtages eller ikke. — Vædringsforslaget under Nr. 27 kan jeg tiltræde. — Vædringsforslaget under Nr. 28 skal jeg heller ikke modsætte mig, skjøndt jeg ganske vist alligevel ikke kan værgge mig imod, at det dog maaste i mange Tilfælde vil stille sig noget strengt, at man forlanger, at en Mand ubetinget i alle Tilfælde skal affjære sig fra at gaa til Domstolene, hvorledes end Afgjørelsen bliver. Man kunde maaste i alt Fald sige, at det dog var bedst at vente i nogen Tid for at se, om disse Sagførerraad erhverve sig en saadan Anseelse, at man kunde stille Folk overfor et saadant Vilkaar. Men som sagt ved et saa stort og kombineret Maskineri som det, her er Tale om, maa man, naar man overhovedet ønsker at naae et Resultat, ikke hænge sig for meget i Enkelthederne, og derfor skal jeg, skjøndt jeg har nogen Betænkkelighed derved, ikke modsætte mig dette Vædringsforslag af Udvalgets Flertal. — Vædringsforslagene under Nr. 29, 30, 31, 32 og 33 kan jeg alle tiltræde og ligeledes Forslaget under Nr. 34. — Vædringsforslaget under Nr. 35 maa jeg finde meget hensigtsmæssigt; det er ganske vist, at det er undgaaet min Opmærksomhed ved Lovforslagets Affattelse, at det var en nærliggende Bænkkelighed, der kunde indtræffe, at en Sagfører ikke vilde tilbagelevere Akterne. Det er jo klart nok, at naar overhovedet den hele Indretning skal eksistere, og naar disse Sagførerraad skulde have den Myndighed, Lovforslaget gaar ud paa at tillægge dem, maa de ogsaa være berettigede til at fordrø, at Sagførerne skulde aflevere Dokumenterne, og saa maa de ogsaa have Tvangsmidler i saa Henseende. — Vædringsforslaget under Nr. 36 skal jeg heller ikke modsætte mig, idet jeg nemlig gaar ud fra, at de Fører, jeg frygtede, nemlig at Sagførerne skulde danne en Ring, som den ærøde Ordfører udtrykte sig, sigtende til at forhindre al Tilgang, vel ikke vil være til Stede i nogen væsentlig Grad, naar deres Myndighed til absolut at modsætte sig, at en Mand bliver Sagfører, indskrænktes til de Tilfælde, hvor der er Noget paa hans Hæderlighed at udsætte, idet man vel maa antage, at det ikke let vil forekomme, at disse Forsamlinger af Paastub, som ikke ere grundede, skulde modsætte sig Ansættelsen. Derimod er det noget Andet, naar man kommer ind paa Spørgsmaalet, om Vedkommende har været sig tiltrækkeligt som Sagførerfuldmægtig

eller Retsbetjentfuldmægtig. Der er man inde paa et Omraade, hvor der er meget stor Blads for et Skjøn, og hvor det nok kunde tænkes, at der kunde uddanne sig en Tilbøielighed til at være meget nøiesende. — Vædringsforslaget under Nr. 37 skal jeg heller ikke modsætte mig, og heller ikke Vædringsforslagene under Nr. 38, 39 og 40. — Vædringsforslaget under Nr. 41 anser jeg for at være en naturlig Konsekvens af Vædringsforslaget under Nr. 28; skal det ene gjælde, maa vel ogsaa det andet gjælde. — Vædringsforslagene under Nr. 42 og 43 skal jeg heller ikke modsætte mig. — Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 44, da gaar det jo ud paa at sætte Lovforslaget paa dette Punkt i samme Skikkelse, hvori det blev sat forrige Gang, denne Sag var til Behandling her. Jeg lægger heller ikke nogen særdeles Vægt paa dette Vædringsforslag, hvis man foretrækker at gaa den Vej. Udvalget har foreslaaet. Naar jeg har haft Betænkkelighed derved, ligger det nærmest deri, at jeg har været noget i Tvivl, om Høiesteret ikke let vil kunne blive behyrdet ved disse Sager saaledes, at den maaste derved kunde sættes ud af Stand til at passe sine øvrige Forretninger behørigt, og at det maaste igjen kunde medføre en stor Langsomhed i Afgjørelsen. En saadan Sags Foretagelse, som her omhandles, maatte vel behandles som en almindelig civil Sag, og kunde ikke være anticiperet til at foretages ante omnes. Det har derfor stillet sig for mig tvivlsomt af Hensyn til Høiesteret. Overretten i Kjøbenhavn har et meget større Personale og paa Grund af dens hele Forretningsform, den skriftlige Procedure, antager jeg, at der ikke let vilde kunne være Tale om, at Retten skulde blive behyrdet for meget ved disse Sager, og at der endnu mindre vilde blive Tale om, at det skulde føre til stor Langsomhed. Det er egentlig disse Betragtninger, paa Grund af hvilke jeg har ment, at det vilde være betænkkeligt at henlægge disse Sager til Høiesteret, men det er jo ganske vist et fuldstændigt Skjøn, hvor mange af disse Sager man mener, der vil forekomme, og jeg skal villig indrømme, at der vel ikke er Sandsynlighed for, at det vil blive ret mange. Foraa vidt Erfaringen maatte stadfæste dette, ser jeg heller ikke, der er Noget til Hinder for, at man følger den af Udvalget foreslaaede Vej, at henlægge Afgjørelsen til Høiesteret. Vædringsforslagene under Nr. 46, 47 og 48 kan jeg tiltræde.

Da ikke Flere vishede at udtale sig, sluttedes Forhandlingene.